

Цілком очевидно, що Інтернет не є причиною цих жертв, проте він, як правило, виступає в якості вагомого стимулятора до радикальних дій. На ресурсах різноманітних радикальних угруповань розміщуються інструкції щодо стегнення, нападів, створення вибухових речовин, поведження на допитах тощо.

Отже, як бачимо, Інтернет створює перед сучасним суспільством нові виклики, реакція на які в Україні або відсутня, або ж потребує суттєвих доопрацювань.

Список використаних джерел:

1. Язык вражды против общества // А.Денисова. Cyber h8 – ответный удар. – 311 с.

ПРО ЗМІСТ ГРОМАДСЬКОГО ВПЛИВУ НА СТАН ПРОТИДІЇ РЕЦИДИВНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ ОСІБ, ЗВІЛЬНЕНИХ УМОВНО-ДОСТРОКОВО ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ

Громов Олександр Борисович, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ

Громадський контроль за умовно-достроково звільненими від відбування покарання протягом невідбутої його частини — це діяльність громадян, які об'єдналися у громадські та інші неприбуткові організації, для здійснення контролю за поведінкою осіб, умовно-достроково звільнених від відбування покарання [1, с. 472-473]. Задачею громадського контролю за особами, умовно-достроково звільненими від відбування покарання, є забезпечення належної реалізації правообмежень, що випливають з наявності судимості, закріплення результатів виправлення і ресоціалізації, дотримання цими особами встановленого в суспільстві правопорядку, недопущення вчинення ними повторних злочинів. При цьому, здійснення громадського контролю повинно бути: законним, що передбачає точне і чітке дотримання суб'єктами й учасниками діяльності по виконанню покарань Конституції України, інших законів, прийнятих на її основі, крім того, відомчих нормативних актів, що регулюють порядок виконання й умови відбування покарання, правове положення засуджених та персоналу; об'єктивним, що виражається в наданні контролерами за результатами контрольної діяльності достовірної (такої, що максимально відповідає об'єктивній істині) інформації; систематичним, тобто проведення контролю за певною схемою і постійно.

Як свідчить практика, встановлення громадського контролю (як і будь-якого контролю взагалі) неминуче зачіпає суб'єктивні права осіб, щодо яких він встановлюється, та у певному обсязі обмежує їх особисту свободу. Так, наприклад, у необхідних випадках громадські організації чи трудові колективи можуть вимагати від звільнених звіту про поведінку в побуті та дотримання трудової дисципліни [2, с. 726-727]. Обмеження особистої свободи, як і застосування заходів державного та громадського примусу у випадку неналежного виконання звільненим своїх обов'язків, базуються на законі. Тому суворе дотримання законності, охорона прав, свобод і законних інтересів особи, що перебуває у сфері даної форми контролю, з боку уповноважених на це громадських організацій має важливе значення. Закон передбачає необхідність наявності наступних підстав для здійснення громадського контролю: а) факт засудження особи до певного строкового покарання в результаті вступу вироку в законну силу; б) факт умовно-дострокового звільнення від відбування покарання. Як відомо, з моменту вступу обвинувального вироку в законну силу особа вважається судимою до закінчення встановленого законом строку або винесення судом постанови про її зняття. Іншими словами, загальні підстави для здійснення контролю за поведінкою звільненого базуються на судимості. Однак наявність судимості само по собі ще не створює підстав для обмеження суб'єктивних прав особи, контролю за нею. Воно породжує загальноправові наслідки для звільненого від покарання лише у тому випадку, коли це прямо вказано в законі. Безпосередні правові підстави громадського контролю за звільненим залежать від факту звільнення його умовно-достроково від відбування покарання [3, с. 578-579].

Ініціатива у встановленні громадського контролю може виходити як від органів місцевого самоврядування, спостережних комісій, так і безпосередньо від трудових колективів та громадських організацій. Закон не наводить чіткого

переліку громадських організацій, які можуть здійснювати такий контроль, вказуючи лише на те, що у ньому можуть брати участь організації: а) статутами яких передбачено здійснення громадського контролю; б) які виявили бажання здійснювати його (при наявності дозволу органу чи установи виконання покарань). Об'єднання громадян України утворюються і діють із всеукраїнським, місцевим та міжнародним статусом. До всеукраїнських об'єднань громадян належать об'єднання, діяльність яких поширюється на територію всієї України і які мають місцеві осередки у більшості її областей. До місцевих об'єднань належать об'єднання, діяльність яких поширюється на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці або регіону. Територія діяльності самостійно визначається об'єднанням громадян. Громадська організація є міжнародною, якщо її діяльність поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави. Політичні партії в Україні створюються і діють тільки з всеукраїнським статусом. Для здійснення цілей і завдань, визначених у статутних документах, зареєстровані об'єднання громадян користуються достатньо широкими правами, однак слід ще раз звернути увагу, що їх практична реалізація повинна бути тим чи іншим чином пов'язана з досягненням закріплених цілей.

Особливе місце серед об'єднань громадян при здійсненні громадського контролю за умовно-достоково звільненими від відбування покарання слід відвести місцевому самоврядуванню, зокрема утворених при районних (обласних) органах влади спостережним комісіям та службам у справах неповнолітніх (ст. 25 КВК України) [4].

Контрольні функції за особами, звільненими умовно-достоково від відбування покарання, здійснюють також органи внутрішніх справ, у тому числі профілактичні служби, кримінальна міліція зі справ дітей та дільничні інспектори міліції, а також інші служби, що зіштовхуються з даними особами за родом своєї діяльності.

Список використаних джерел:

1. Кримінально-виконавчий кодекс України: Науково-практичний коментар / за заг. ред. В.В. Коваленка, А.Х. Степанюка. – К.: Атіка, 2012. – 492 с.
2. Кримінально-виконавче право України: Підручник / [О.М. Джужа, І.Г. Богатирьов, О.Г. Колб, В.В. Василевич та ін.]; за заг. ред. О.М. Джужі. – К.: Атіка, 2010. – 752 с.
3. Гель А.П. Кримінально-виконавче право України: Навч. посібник / Гель А.П., Семаков Г.С., Яковець І.С.; За заг. ред. А.Х. Степанюка. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 624 с.
4. Кримінально-виконавчий кодекс України [Текст] : станом на 17 січня 2012 р. : відповіді офіц. тексту / [упоряд. А. Х. Степанюк]. - Х. : Право, 2012. – 87 с.

ПОРУШЕННЯ ПРИНЦИПУ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ ЯК ОДНА З УМОВ ПОСЯГАННЯ НА БЕЗПЕКУ ПЕРСОНАЛУ КОЛОНІЙ

Пельчар Наталія Борисівна, здобувач кафедри кримінального права і процесу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

До з'ясування змісту принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань дослідники підходять по-різному, що без сумніву, не може не відобразитись і на змісті сучасної кримінально-виконавчої політики України, особливо в частині її реалізації в законодавстві та на практиці, зокрема у зв'язку із забезпеченням безпеки персоналу колоній. У той самий час, як дотепно зауважив В.І. Борисов, розв'язання завдань державної політики боротьби зі злочинністю не обмежується питаннями якості й дійової ефективності останньої. Досягнення необхідного для суспільства стану безпеки від злочинних посягань можливе лише шляхом широкого і комплексного поєднання заходів боротьби зі злочинністю: організаційно-правових і адміністративно-управлінських (як прояв державної волі); соціально-економічних, культурологічних та природно-людських (як розвиток суспільства та людини); спеціально-законодавчих, методологічно-правових, кримінологічних, як взагалі, так із певними її видами [1, с.315].

У контексті означеної проблематики, заслуговує на увагу й висновок, до якого прийшов А.Х. Степанюк, а саме – політика у сфері виконання покарань реалізується у різних формах і, насамперед, у законодавстві, що регулює діяльність органів і установ виконання покарань та питання забезпечення безпеки персоналу колоній [2, с. 5]. До нормативно-правових актів у цій сфері відносяться: